

човѣкътъ. Такова било желанието на Бога. Единъ день дошелъ дяволътъ при вола и му казва: Гледамъ те, ти си безъ оржие, не можешъ да се бранишъ. Азъ ще ти дамъ едно оржие, рога, но нѣма да мушкашъ съ тѣхъ. Тѣй, по нѣкога само ще си махашъ главата на лѣво, на дѣсно. Волътъ се намѣрилъ въ едно затруднение, но най-послѣ се съгласилъ, направилъ договоръ съ дявола, и той му далъ рогата. Отъ тогава волътъ взелъ да мисли само за рогата си. Слѣдъ това дяволътъ отива при човѣка и му казва: „Слушай, азъ създадохъ въ съзнанието на вола мисълта за рогата, а ти използвай момента, да го впрегнешъ на работа. Затуй волътъ сега го впрѣгатъ на нивата и го бодатъ отзадъ съ остень — защото натукъ-натамъ главата си маха и все за рогата си мисли. Но, човѣкътъ го впрегналъ. Дяволътъ му далъ оржие да се брани отъ враговетѣ си, но по-голѣмъ врагъ отъ човѣка има ли? Когато паднатъ рогата на единъ волъ, той си охлузва главата отъ хомота и не може да оре, не може да го впрѣгатъ. Дяволътъ направилъ и съ човѣка единъ договоръ. Казва му: „Азъ ще ти намъ това изкуство, да впрѣгашъ вола, но съ едно условие: слѣдъ като волътъ оре дълго врѣме нивата ти, ще го заколишъ и пастърма отъ месото ще направишъ, а отъ кожата му — царвули“. Съ това дошли грѣхветѣ за човѣка.

Слѣдъ това дяволътъ отива при коня, който до това врѣме билъ свободенъ, не знаелъ да рита, и му казва: „Ти си изложенъ на голѣми опасности, нѣмашъ оржие да се бранишъ, искашъ ли да ти дамъ такава?“ Коньтъ знаелъ, какъ пострадалъ волътъ и му казалъ: „Не, рога не искамъ“.